

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. augusztus 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NEM ADJUK ÖRÖKSÉGÜNKET!

Énekek: 152; 390; 399,12; 246

Lekció: 1Kir 21,1-7

Alapige: 1Kir 21,2-3

Imádkozzunk!

Urunk, áldunk, magasztalunk, dicsőítünk téged, hogy ebben az énekben vallást tehattünk rólad. A Sátán, a mi ősellenségünk csak e világnak az ura, neked pedig az egek ülőszéked, királyi széked, menny és föld teremőjeként rendelkezel mindennel és mindenkivel. E világ ura bosszúra gyúlhat, de hadd csodálkozzunk bele abba, hogy te, Atyánk, mint a mennynek és földnek ura, és a mi Urunk, Jézus Krisztus, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, kegyelemre indultál irántunk! Hadd indítson meg bennünket újból és újból ez a meg nem érdemelt szeretet! Hadd indítson meg szíveinkben, hadd remegjen bele a lelkünk ebbe a kegyelembe, hogy bár az egek ülőszéked, de földön lakó népedet nem veted meg! Az alázatossal is ott vagy, ott vagy a nyomorulttal, és amikor Jézus eljött, akkor bűnösökhöz ment be szállásra, velük együtt evett. Vállalta a közösséget velük, utánuk ment, hogy onnan tudja őket kihozni, kimenteni e jelenvaló gonosz világból és átvinni a te dicsőséges országodba.

Hadd indítson meg bennünket, Urunk, újból és újból ez a kegyelem, amelynek mi is a gyümölcsei vagyunk egész hitéletünkkel, odaszánt életünkkel együtt úgy, ahogy vagyunk, sokszor sok bűn alatt, de hozzád tartozunk! Mégis a te népeddé választottál bennünket, mégis jónak láttad, hogy ezt a népet megtisztítsd, megszenteld, megdicsőítsd, és egyszer majd magad elé állítsd.

Hadd köszönjük meg neked, Urunk, ezt a reggeli alkalmat is, ahova eljöhettünk! Köszönjük, hogy elkészülhettünk külsőképpen. Most hadd kérjünk téged,

NEM ADJUK ÖRÖKSÉGÜNKET

hogy belsőképpen is te készíts bennünket igéd hallására, fogadására! Kérünk, hogy te szentelj meg az igével bennünket! Pihentess meg bennünket a te trónod előtt, Urunk, amikor hódolunk, amikor várjuk és kérjük, hogy szólj, Uram! Fogadd hálánkat, hogy megtartottad az életünket az elmúlt héten is, hordoztál bennünket, és a te kegyelmedből élhettünk! Kérünk ezért a neked szentelt napért: erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét! Táplálj minket hozzánk illő eledellel!

Édesatyánk, Jézus Krisztus nevében mertünk hozzád fordulni és merünk téged kérni.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Királyok 1. könyve 21. fejezetének a 2. és 3. verséből: *„És szóla Akháb Nábótnak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzüll adom meg az árát. És felele Nábót Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget.”*

Kedves testvérek, a mai igénkben látszólag egy birtoklási vágyból fakadó konfliktus áll előttünk, amikor Akháb király szemet vet Nábót szőlőjére, és azt a felesége Jézabel tanácsára orvul meg is szerzi. Azért olvastam fel ezt az igét, mert bár látszólag egy egyszeri, vagy mondhatnátok, hogy ritkán ismétlődő történet ez, amivel szembesülünk, de ha megnézzük ennek lelki üzeneteit, amit Isten ezzel elénk akar adni, akkor már egészen más a helyzet.

Emberileg azt mondhatnánk, hogy ha a király kér valamit, az jó az embernek, mert nem jó vele összerúgni a port, és talán engednie kellene Nábótnak. Nem valami államosításféle történik itt, hiszen a király ellenértéket akar adni. Látszólag egy tisztességes üzletről van szó, mert azt mondja, hogy „adok neked helyette más szőlőt”. Lehet, hogy jobbat vagy többet is akart adni a király, nem tudjuk, de azt mondja, hogy ha ez nem tetszik neked, akkor pénzben adom meg az árát. Nábót azonban ellenáll ennek az akaratnak, és azt mondja a 3. versben, amelyet most szeretnék elétek tárni, hogy „Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget!”

Nábót személyében egy olyan ember áll előttünk, aki ebben a mondatban nagyon gazdag választ ad Akháb királynak, és nemcsak egyszerűen a hívó ember válasza ez egy istentelen, hitetlen király felé, hanem ebben látjuk a Szentírás sok-sok igazságát. Éppen ezért, nem egy régi történetről van szó, testvérek, mert ennek a régi történetek vannak mai aktualitásai, amelyekről érdemes azért beszélnünk. Ugyanis az elmúlt időben egyre jobban körülveszi Isten gyermekeit, Isten népét ez az akhábi lelkület, amely tulajdonképpen nem is a szerzésben nyilvánul meg, nem is valamit el akar venni – bár ez is benne van a dologban –, hanem van egy elvárás, amely az akhábi lelkületet jelenti ma is, hogy tudniillik Isten népének úgy kellene táncolni, ahogy a világ fütyül – ahogy szoktuk mondani! A világ és a világ ura véghez akar vinni egy akaratot, meg akar való-

sítani egy tervet, és azt gondolja, hogy a hívők kötelesek beállni ebbe a sodrásba, erre bólintani, sőt, még ennek örülni is.

Eszembe jutott, hogy 1970-ben a Debreceni Református Főgimnázium épületét eladta az akkori egyházi vezetés az államnak. Nem volt pénz, és azt mondta az akkori püspök, hogy ezt el kell adni, mert különben a Református Kollégiumot nem tudjuk felújítani. Amit az 1500-as években a mi eleink – ahogy szoktuk mondani úrvacsorakor, hitvalló őseink – hitből hozott áldozatukkal meg tudtak építeni, azt az utókor még kimeszelni vagy korszerűsíteni se volt képes. És amikor mindenki örvendezett, hogy milyen jó üzletet csináltunk 30 millió forintért, ami 1970-ben irtózatosa nagy összeg volt, jelentkezett a gimnázium vallástanára, és csak ennyit kérdezett: püspök úr, sírni szabad? Hát, másnap már nem kellett bemennie, meglett az eredménye. Nyilván nem börtönbe zárták, de letették egy gyülekezetbe. Talán jobban is járt ezzel.

Testvérek, nagyon sokszor megismétlődik ez a történet, amikor Isten népének valamiben állást kell foglalnia, jó üzletnek látszik, de az embert arra indítja, hogy „sírni szabad?” Mit mond Nábót? Azt mondja, hogy „Isten őrizzen engem!” Olyan szép, ezzel kezdődik az ő nagy hitvallása, hogy meg akarja tartani a szőlőjét, amit az ő atyáitól örökölt, és azt mondja: Isten őrizzen engem! Vagyis: ebbe a csábító ajánlatba, őrizzen Isten engem, hogy bele ne menjek! Az Isten segítségét kérem.

Testvérek, jó lenne, ha a világgal való viszonyunkban és a világ elvárásait a mi életünkben érvényesíteni akaró harcunkban rögtön odafordulnánk a kegyelmes Istenhez, hogy ő segítsen meg bennünket! Ne gondoljuk soha magunkat erősnek a csábítással vagy a kísértéssel szemben! Soha ne gondoljuk magunkat annyira nagyon erősnek, hogy mi a magunk erejéből ellen tudunk állni; mi a magunk erejéből hitvallást tudunk tenni; mi a magunk erejéből ragaszkodni tudunk valamihez, amihez ragaszkodni kell; hogy mi valamire is eljuthatunk az Úr segítségével nélkül! Azért kezdi Nábót így, hogy „Isten őrizzen engem”, mert tudja, hogy az élete Isten őrizete és védelme alatt van.

Miért nem adhatja oda Nábót a szőlőt? Miért mondja, hogy Isten őrizzen engem, hogy odaadjam az atyáimtól örökölt örökségemet? Először is azért, mert tudja Nábót, hogy nem az övé a föld, a szőlő. Azt mondja Mózes könyvében az ige: az Úr kijelentette, enyém a föld, ti pedig jövevények és zsellérek vagytok. Éppen ezért, amikor Nábót ragaszkodni akar a szőlőjéhez, akkor ez azt jelenti, hogy ő ragaszkodik az ígérez. Ragaszkodik a kijelentéshez, ahhoz, amit a Mózes könyvében lehetett akkor is, és lehet azóta is olvasni: meg van írva... Jézus hogyan áll meg az ördög támadásával szemben? Úgy, hogy azt mondja: „meg van írva”, és én ahhoz akarok ragaszkodni. Akárhányszor kísérti őt az ördög, mindannyiszor az Isten igéjével válaszol. Ebbe kapaszkodik bele, mert „meg van írva”, és ettől nem térhetünk el! Ezt komolyan kell, hogy vegyük, és erre építjük az életünket!

Nábót tehát nem a szőlőjéhez ragaszkodik elsősorban, hanem az ígérez. Azokhoz a mózesi törvényekhez és rendelkezésekhez, amelyekhez egy akkori hívő zsidónak ragaszkodnia kellett. Amit Akháb akart, az Isten törvényébe üt-

NEM ADJUK ÖRÖKSÉGÜNKET

közö cselekedet volt. Nábót azonban arra hivatkozik: nem tehetem, mert a föld az Úré. Övé a föld és annak teljessége, és azt mondta: ti csak használatra kaptátok. Amikor a honfoglaláskor sorsvetéssel kiosztják a földet, és megkapják a családok, akkor azt úgy veszik, hogy Istentől kapják művelésre, őrzésre. Ahogy az Édenkertben: műveld és őrizd! Tulajdonjogot nem kapsz felette, csak használati jogot, művelési jogot és őrzési jogot. Ezért ezt tedd!

Amikor Nábót azt mondja: nem tehetem, hogy az atyáimtól örökölt örökséget én odaadjam, akkor ebben benne van az egész hite, az ő nemzetéhez való tartozása, meg az istenfélelme. Ebben láthatjuk azt a tartást, amely akkor is és azóta is kell, hogy jellemezze a hívőket: nem tehetem!

Aztán, miért nem adja még oda Nábót a szőlőt? Nemcsak azért, mert az atyáitól kapta, hanem, mert ha valaki ezt vallotta akkor, hogy a mi atyáinktól örököltük a földet, abban mindig benne volt az is, hogy gyermekeinknek kell továbbadni. Örökölt föld, atyáinktól kaptuk – de akkor mit fogok továbbadni a gyermekeimnek? Az én gyermekeimnek akkor már nem lesz, amire mondják, hogy ezt az atyáinktól örököltük.

De továbbmegyek, mert ez a történet tulajdonképpen még komolyabban szól hozzánk. Nekünk már nem a földről szól, meg a szőlőről, nem atyai örökségről, legyen az akár aranyban, ezüstben vagy bármi másban, amit atyáinktól kapunk, hanem sokkal jobban beszél ez a mi mennyei örökségünkről, amelyet mi, hívők kapunk. Nemcsak az atyáktól, hanem az Atyánktól kapott örökség. Az Ef 1,11 azt mondja: Őbenne kaptunk – tudniillik Jézusban – örökséget, ahogyan az előre el volt rendelve annak végzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik. Így a hívő ember ma is kiálthat, hogy „nekem gazdag örökség jutott!”

Emlékezzetek, ahogy az énekben énekeljük: „Már keresztet vállra vettem...” „Vágyat, célt a múltnak adtam, Nincs már bennem vak remény, Mégis gazdag úr maradtam: Isten és a menny enyém.” Fel sem lehet sorolni azt, hogy Krisztusban mit kaptunk, de az ige elmondja, hogy mindent. „Minden a tietek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.” Ez a hívő ember öröksége: énekelhetjük és vallhatjuk, hogy mienk a menny örökre! Nekünk nagyon gazdag az örökségünk, testvérek! És ez legyen a szemünk előtt, amikor valaki azt akarja, hogy erről az örökségről lemondjunk, hogy ne ez legyen nekünk a legdrágább, és megakadályozza, hogy ezt majd el is tudjuk mondani, tovább is tudjuk adni a mi gyermekeinknek vagy unokáinknak! Azért mond nemet Nábót Akhábnak, mert ő Istennek akar igent mondani, és a kettőt együtt nem lehet. Vagy Istennek mond nemet és Akhábnak igent, vagy fordítva. Amikor nemet mond Akhábnak, akkor Istennek igent mond.

Néhány példát hadd mondjak, hogyan látom ezt az Újszövetségben a Biblia lapjain, hogy mi ez a ránk maradt örökség! Az apostolok úgy vették, hogy ez a ránk maradt örökség az evangélium üzenete. Pál apostol azt mondja, hogy a ránk maradt örökség a békéltetés szolgálata. Ránk bízta a mi Atyánk a békéltetés evangéliumának szolgálatát, és már ott megjelennek az Akhábok, a főpapok, farizeusok személyében, és el akarják venni. A nagytanács, meg mindenféle

hatalom, világi és egyházi, el akarja venni ezt az örökséget. Azt mondják: „ne tanítsátok ezt!” Ne mondjátok tovább! Hallgassatok! És akkor mit mondanak az apostolok? Azt, hogy „nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!” Nem adjuk oda az örökséget! Nem adjuk oda azt, amit a mi Atyánk ránk bízott! Amivel a mennybe ment Krisztusunk a mennybemenetelkor megbízott bennünket, mi azt nem tudjuk odaadni!

Gondoljatok arra, amikor Pál apostol feddi a galáciabeli gyülekezetet, a hívőket: nagyon csodálkozom, hogy ti odaadtátok a tiszta evangéliumot, mint gazdag örökségeket! Nálatok olyan gazdagon, olyan csodálatosan szólt az evangélium, mintha Krisztus ott lett volna megfeszítve! Majdnem, hogy hallottátok a kalapácsütéseket! Azt mondja: csodálkozom, hogy ilyen hamar odaadtátok ezt! Fordítsuk most így le: csodálkozom, hogy ilyen hamar eltértetek ettől, és holmi mindenféle beszédre odafigyeltetek és odafordítottátok a fületeket! Az apostol nem adja oda, mert nem tudja odaadni, nem teheti, kényszer alatt van.

A Rómabeliekhez írt levélben Pál azt mondja, hogy foglya az igének. Azt mondja, mint amit Nábót mond, hogy „nem tehetem”: nem tehetem, hogy ne szóljam az evangéliumot, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek! Alig várom, hogy személyesen is mondjam nektek, hogy eljussak közétek Rómába, de addig is nem tehetem, hogy le ne írjam, és ne üzenjek!

Nem is sorolom, hogy a történelem folyamán hány zsinatot kellett tartani. A zsinatok, lelki konferenciák azzal foglalkoztak, hogy „nem tehetjük, hogy odaadjuk a lelki látásunkat!” Talán a legelső zsinat a jeruzsálemi volt, és innentől kezdve mehetnének a 300-as, 400-as évek zsinatain keresztül tovább a történelemben. „A meggyőződésünket nem adjuk oda! A Bibliához való hűségünket nem adjuk oda, ígérjenek érte bármit!” Minden korban és minden időben el akarták venni a hívőktől a ránk maradt gazdag örökséget, ami nekünk a kincsünk. Ahogy Pál apostol mondja: a ránk bízott drága kincs, amit őrizni kell!

Hányszor voltunk tanúi annak, amikor el akarták venni a reformáció népétől azt a gazdag örökséget, amelyet a mi eleink úgy fogalmaztak meg, hogy kegyelemből üdvözülünk hit által, egyedül, Jézus Krisztus érdeméért. Akkor jöttek az Akhákok, és ajánlottak sok mindent a hamis békesség, a hamis ökumené jegyében: ó, hát, lazítsatok ezen! Cseréljük el! És úgy jártak, mint egy ismerősöm, akihez bementek a csalók, és azt mondták, hogy ők a néninek az aranyláncát kicserélik vastagabbra. „Hogy fognak örülni az unokák!” Szegény néni meg, mint akinek elvették az eszét, előszedte az aranyat, és akkor örült, hogy milyen vastagot kapott helyette! Hát gondolhatjátok, hogy milyen jó üzlet volt! Valakinek jó, csak nem neki, és az unokák sem örültek, hanem bosszankodtak rajta. „Cseréljük ki!” „Adunk helyette nagyobbat!” Testvérek, vigyázzunk, ez óriási veszély!

Őrizni akarjátok ezt a kincset? Őrizni akarjátok úgy, mint Nábót őrizte a kincset, a szőlőjét? Ez az ő atyáitól rámaradt, mert ebben ott van Isten rendelkezése, Isten keze és Isten akarata. Nábót azt gondolhatta: változhatnak az idők; jöhetnek, mehetnek királyok, különböző tervek, szándékok, akaratok, én ettől

NEM ADJUK ÖRÖKSÉGÜNKET

el nem térek! Mi ezt oda nem adjuk! Ebben a világban, amely körülvesz bennünket, egyre inkább így van: adjátok fel! És a komoly hívőket begyepesedett agyú, konzervatív, régi világhoz ragaszkodó embernek, és nem a kor elvárásaihoz vagy körülményeihez igazodónak fogják tartani.

„Adjátok fel!” Az elmúlt hetekben, hónapokban is hány ilyen volt Magyarországon! Mást sem hallunk a médiában, csak hogy mi a trend; mi a világ; mit akar Akháb; mit akar a világ fejedelme. „És ti még ehhez ragaszkodtok?” Most egyre nagyobb beszédtema ez: nálatok még egy férfinak és egy nőnek e földi életre való kapcsolata a házasság? Hát ez már túlhaladott! Itt két dolgot tehetünk, testvérek. Vagy azt mondjuk: igen, elcseréljük, odaadjuk nézeteinket, hitvallásunkat, odaadjuk gazdag örökségünket, Isten ígéjének drága voltát, vagy pedig azt mondjuk: nem, mert nekünk nem engedett ilyet a mi Istenünk! Azért, mert az ige kőszálként megáll. Azért, mert Isten ígéje megmarad örökre. Változhat ez a világ, elmúlhat, de a mi Istenünk ígéje örökre megmarad. A hívő nép ezért ragaszkodik hozzá, és vállalja mindazt, ami ezzel együtt jár. Vállalja mindazt, ami ennek a következménye, azért, mert tudja, hogy ő az örökkévaló Isten karjaiban van, neki tartozik elszámolással, és neki tartozik felelősséggel is.

És amikor el akarják venni a mi reformátori teológiánkat? Higgyétek el, hogy minden korban volt ilyen! Fiatal koromban, amikor teológus voltam, akkor néhányan kimentek nyugatra teológiát hallgatni. Bennünket nem engedtek ki; mondanom se kell, Isten őrzött attól, hogy kimenjünk. Jó is, hogy nem engedtek ki, mert akik kimentek, úgy jöttek vissza, mint az egyik komoly kollégánk, aki azt kezdte hirdetni, hogy Jézus Krisztus nem is támadt fel, csak a tanítványok képzeletében. Nem is sorolom tovább, hogy a testvérek ne botránkozzanak meg, hogy miket tanítottak és miket cseréltek ki, és sokan ezt mondták: ez a teológia! Ezt kell hirdetni, ezt kell mondani!

Ó, testvéreim, ma tanuljuk meg, hogy nem adjuk fel, nem adjuk oda a szőlőt! Gazdag örökségnek tartjuk, őrizzük, mint a kincset. Hogyha a szüleinktől vagy a nagyszüleinktől ránk maradt valami – én különösen ilyen vagyok – úgy őrizzük, hogy az megmaradjon! Én úgy őrzöm a nagymamám porcelánjait, hogy az unokák ahhoz nem nyúlhatnak. Így őrizzük, azért, hogy majd egyszer továbbadjuk mi is. Nem visszük magunkkal.

A mai ige tanítson meg bennünket őrizni a mi drága örökségünket! Őrizni azt, amit lefektettek a mi atyáink a hívő zsinatokon, konferenciákon, amikor egész Európából összejöttek a protestáns lelkészek, és azt mondták: igen, ezt mondja a Szentírás, ez a Biblia üzenete, ezen állunk! Vagy amikor előveszek egy könyvet, amit az 1700-as években nyomtattak, alig tudok elolvasni egy prédikációt, mert más a nyelvezete, de a szívem megdobban, és azt mondom: igen, ez a mi örökségünk, ezen állunk! Ez ma is igaz. Ez ma is így van, mert az ige nem változik. Isten se változik, az ő akarata se változik. Higgyétek el, érdemes megállni!

Ebben a világban lehet, hogy rosszul jár az, aki az igazság oldalán van, de csak ebben a világban. Ebben a világban elvehették Nábót életét, mert az ilyen emberre lehet, hogy ez vár. Nyugatról kapjuk a híradásokat, ahol evangélikus hívő lelkészeket börtönbe zárnak. Nem azért, mert raboltak vagy öltek, hanem

azért, mert azt mondták: igaz az Isten ígéje, és nem állhat senki ellene – megírta Luther. „Akkor menj a börtönbe!” – és bezárják a börtönbe. „Bíróság elé visznek titeket” – Jézus Krisztus megmondta –, és mindezt csak azért, mert valaki ezt mondja: ezt mondja az ige; így szól az Úr. Lehet, hogy mi is e felé megyünk! Lehet, hogy itt is évek telnek talán el, lehet, hogy nem is olyan túl sok, amikor a hívőket hátratételek, megkülönböztetések érhetik, sőt az is előfordulhat, ami Nábóttal, hogy megölik.

Ne felejtjük el, hogy aki ragaszkodik gazdag örökségéhez, azt csak ezen a világon tudják meghurcolni! Csak ezen a földön tudják szenvedésben részesíteni! Viszont mi tudjuk, hogy nemcsak ez a földi van, hanem van a mennyei is, ahol Isten igazsága majd tündökölni fog. Ahol ítélőszékek fognak állni: Isten ítélőszéke és Krisztus ítélőszéke. Ahol kiosztatnak az ítéletek, és átvétnak a jutalmak. Isten ítélőszéke előtt az ítéletek mértéke fog kiderülni; Krisztus ítélőszéke előtt, ahova a hívők mennek majd, ott pedig a jutalmak mértékét fogja Jézus Krisztus meghatározni. Ezért mondták a reformátorok: milyen jó, hogy van örök élet! Ez a bizonyítéka annak, hogy az Isten igazsága helyreáll, és a fekete fekete lesz; a fehér fehér lesz; a nem az nem lesz; az igen az igen lesz; az igazság az valóság lesz, azért, mert Isten meg nem csúfoltatik.

Adja az Úr, hogy mi is tőle kapjunk erőt! Órá nézzünk, ha olyan helyzet van, amikor pályáznak a mi gazdag örökségünkre, amelyet nemcsak kaptunk, hanem amelyet felelősségünké tett az Úr, hogy tovább is tudjuk adni a mieinknek! Ne felejtjük, hogy továbbadni legalább olyan fontos, mint megőrizni, mert hiába őrzöm, ha nem adom tovább! Mondd el a te fiaidnak, a fiak mondják el a fiaknak nemzedékről-nemzedékre, hogy jó az Úr, hogy örökkévaló az ő hűsége! Az ő hűségéből vegyünk kegyelmet kegyelemre!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, segíts úgy tekintenünk minden lelkire, hogy milyen gazdag örökség ez nekünk! Segíts úgy tekintenünk megváltásunkra, Megváltónkra, Jézus Krisztusra, nemcsak a Golgotán, hanem odafenn, a mennyekben is, ahol ül a te jobboldon, hogy milyen gazdag örökségünk van, amelyet nem szabad odaadnunk, nem szabad elcserélnünk! Semmilyen csábító ígéretnek nem szabad behódolnunk, hanem hozzád kell ragaszkodnunk! Amikor neked mondunk igent, abból muszáj, hogy az fakadjon, hogy ennek a világnak az ajánlatára meg nemet mondunk!

Kérünk, őrizd meg minden hívő gyermekedet a kísértésben, csábításban! Te adj nekünk erőt, hogy megmaradjunk ebben a szeretetben, ahogyan az öreg János apostol írja: maradjatok meg! Jézus Krisztus így mondta: „maradjatok meg az én szeretetemben!” Add, hogy megmaradjunk az igazságban, a hitben, a reménységben! Add, hogy megmaradjunk benned, Úr Jézus, akiben el van rejtve a mi életünk, és akire nézve mondhatjuk, hogy mienk a menny örökre!

Kérünk téged, hogy ezen a földön te gátold a gonoszt! Te fékezd a hatalmát, erejét, mert tudjuk, hogy van erre erőd és hatalmad, mert te nagyobb és erő-

NEM ADJUK ÖRÖKSÉGÜNKET

sebb vagy, mint ő! Te meghódoltattad, lefegyverezted. Ezért kérünk, hogy minden gonosz indulatot, gonosz hatalmat, amely támad felnőttekre, gyerekekre egyaránt, te verj vissza! Te gátold áradását a sok gonoszságnak, fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának! Hadd legyen ez a szívünk vágya, Urunk!

Kérünk a betegeinkért, gyászolóinkért. Hadd tudjunk mindig örülni az örülőkkel és sírni a sírókkal! Kérünk, hogy áldd meg azokat, akik szabadságukat töltik a gyülekezetben! Bátorítsd azokat, akik még nem mernek jönni a templomba! Indíts bennünket hálaára, hogy egész életünket neked szenteljük hálaáldozatul!

Ámen.

246. ének

1. Adj Úr Isten, nekünk Szentlelket,
Szent ígédben építs meg minket,
Adjad megismernünk természetünket,
Tekintsd meg szükségünket, könyörgésünket:
Adj igaz hitet.

2. Te vagy, Atyánk, örök Úr Isten,
Kiben semmi kétségünk nincsen;
Neveljed hitünket te szent ígédben,
Szent Fiadnak, Krisztusnak ismeretében,
Idvességünkben.

3. Te vagy, Krisztus, mi Idvezítőnk,
Szent Atyádnál békesség-szerzőnk;
Mi életünk vagy te: lakozzál bennünk,
Hogy minden mi dolgunkban téged dicsérjünk
És dicsőítsünk.

4. Ó Szentlélek, kérünk tégedet:
Bátorítsad a mi szívünket;
Vigasztalj meg minket s igazgass minket,
Hogy hallván megérthessük te szent ígédet,
Idvességünket.